

Περὶ τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου

Ἐδῶ καὶ πάρα πολλὰ χρόνια, ἀπὸ δεκαετίες, ἀκούαμε γιὰ τὴν ἀνάγκην συγκλήσεως Μεγάλης Πανορθόδοξου Συνόδου. ταυτοχρόνως ἀκούαμε καὶ γιὰ μεγάλους κινδύνους, πού θὰ ἐγκυμονοῦσε μία τοιαύτη Σύνοδος· κινδύνους δημιουργίας σχισμάτων καὶ αἰρέσεων...

...Τελικῶς ἀπεφασίσθη ἡ σύγκλησις τοιαύτης Συνόδου...

Ὁ ἀριθμὸς τῶν πρὸς συζήτησιν θεμάτων ἐμειώθη εἰς ἕξι:

α) Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

β) Ἡ Ὀρθόδοξος Διασπορά.

γ) Τὸ Αὐτόνομον καὶ ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ.

δ) Τὸ μυστήριον τοῦ χάμου καὶ τὰ κωλύματα αὐτοῦ.

ε) Ἡ σπουδαιότης τῆς νηστείας καὶ ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον.

στ) Σχέσεις τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον.

Δηλαδή, ὕστερα ἀπὸ χίλια διακόσια καὶ πλέον ἔτη, ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς τελευταίας ἀνεγνωρισμένης Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀπεφασίσθη ἡ σύγκλησις τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Πανορθόδοξου Συνόδου. Ἐκ τούτου εἶναι εὐλόγον νὰ ἐρωτήσῃ κανεὶς, ποῖα ἦσαν τὰ αἴτια τῆς συγκλήσεως τῶν πρώτων ἐκείνων μεγάλων Συνόδων, καὶ ποῖα τῆς σήμερον ἀποφασισθείσης.

Ἀδρομερῶς γράφοντες, ἡ αἰτία τῆς μὲν Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιδυνίας τὸ 325 μ.Χ. ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου συγκληθείσης, ἦτο ἡ ἀντιμετώπισις τῆς αἰρέσεως τοῦ Ἀρείου· τῆς δὲ Δευτέρας ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 381 μ.Χ. ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου συγκληθείσης, ἦτο ἡ αἵρεσις τῶν Πνευματομάκων (Μακεδονίου Κωνσταντινουπόλεως κ.ἄ.).

Πάντως μὲ τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου τῶν δύο τούτων πρώτων Συνόδων, προῆλθεν τὸ Σύμβολον Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως, τὸ γνωστὸν μας "Σύμβολον τῆς Πίστεως"!

Ἡ Τρίτη ἐν Ἐφέσῳ τὸ 431 μ.Χ. Οἰκουμενικὴ Σύνοδος συγκληθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Β', προεκλήθη ἀπὸ τὴν αἰρετικὴν

διδασκαλίαν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νεστορίου περὶ τοῦ Προσώπου τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ περὶ τῆς Παναγίας ὡς Χριστοτόκου καὶ ὄχι Θεοτόκου.

Τὸν Πατριάρχην Νεστόριον κηρύττοντα τὴν αἵρεσιν του, ἀπέκρουεν ἀμέσως ἓνας λαϊκός, ὁ μετέπειτα ἐπίσκοπος Δορυλαίου Εὐεβίος!

Τὸ 451 μ.Χ., συνεκλήθη ἐν Χαλκηδόνι ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείας Πουλχερίας (ἀδελφῆς τοῦ ἀποθανόντος τὸ 450 Θεοδοσίου τοῦ Β') καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς στρατηγῶ Μαρκιανοῦ (εἰς αὐτοκράτορα ἀνακηρυχθέντος), ἡ ὄντως Μεγάλη, ἀπὸ ἑξακοσίου (600) Πατέρων, Τετάρτη (Δ') Οἰκουμενικὴ Σύνοδος κατὰ τῆς αἵρέσεως τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ (= ὅτι τάχα εἰς τὸν Χριστὸν ἔμεινε μόνη ἡ θεία Του φύσις), τὸν ὁποῖον ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκήρυττεν ὁ ἀρχιμανδρίτης Εὐτυχῆς, ὑπάρχων ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Διοσκόρου

Περιλάλητος ὄντως κατέετη ὁ ὑψηλότετος καὶ ἠραιότετος Ὄρος (Δόγμα) τῆς Δ' αὐτῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου!

Ἐπιβεβαίωσις τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου
 "Πράγματι ἡ ἕκτη συνεδρία ἐγένετο τὴν 25ην Ὀκτωβρίου μεγαλοπρεπῶς παρουσία τοῦ αὐτοκράτορος Μαρκιανοῦ καὶ μεγάλης ἀκολουθίας αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ προεφώνησε τὴν Σύνοδον. Εὐδὴς ἐν συνεχείᾳ ἀνεγνώσθη ὁ ὅλος Δογματικὸς Ὄρος τῆς Συνόδου καὶ ὑπεγράφη οὗτος παρὰ τῶν Ἐπισκόπων... Ἀκολουθῶς ἠρώτησεν ὁ αὐτοκράτωρ, ἂν ἐκ συναινεσεως πάντων τῶν ἐπισκόπων διεκηρύχθῃ ὁ ἀναγνωσθεὶς Ὄρος, καὶ πάντες ἐπιβεβαίωσαν διὰ βοῆς ὅτι πάντες οὕτω πιστεύομεν... Αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων. Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων. Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθόδοξων. Αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἔσωσεν"

"Ἐναντι αὐτῆς τῆς πραγματικῆς Συνοδικότητος, καὶ αὐτῆς τῆς διαφανείας, καὶ τῆς ὑπὸ πάντων τῶν ἐπισκόπων συναινεσεως καὶ ἐλευθέρως ὁμολογίας καὶ ὑπογραφῆς τοῦ Δογματικοῦ Ὄρου τῆς Δ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, σήμερα, ὕστερα ἀπὸ χίλια πεντακόσια καὶ πλέον ἔτη, οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίες καλοῦνται νὰ ἐκπροσωπηθῶν εἰς "τὴν Μεγάλην Πανορθόδοξον Σύνοδον" μόνον μὲ 24 Ἐπισκόπους ἢ καθεμιά, καὶ μὲ δικαίωμα μιᾶς ψήφου ἀνὰ Ἐκκλησίαν.....

Ἄλλὰ καὶ μετὰ τὴν Μεγάλην ἐκείνην Δ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον μὲ

τὸν θεόπνευστον καὶ πληρέστατον Χριστολογικὸν ὄρον τῆς, οἱ μονοφυσίτες μὲ τὶς πολυειδεῖς αἰρετικές παραφυσάδες τῶν ἐπλητῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἐνότητα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐθεωροῦσεν ὡς προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐνότητα καὶ συνεκτικότητα τῆς Αὐτοκρατορίας. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν τῆς ἐνότητος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Αὐτοκρατορίαν ἐξέδωκε κατὰ καιροῦς διατάγματα. τὴν ὅλην δὲ Ἐκκλησιαστικὴν πολιτικὴν του, ἐκρίνεν ἀναγκαῖον νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν κρίσιν Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἔτσι συνήλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡ Ε΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. (5 Μαΐου μέχρι 4 Ἰουνίου τοῦ 553).

Οἱ δογματικὲς ἀποφάσεις τῆς Ε΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἔχουν μεγάλην ἐπουδαιότητα διὰ τὴν κατοχύρωσιν τοῦ Χριστολογικοῦ Δόγματος, κατὰ τὴν γραμμὴν πάντοτε τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων Γ΄ καὶ Δ΄. Στόχος ἦτο ἡ ἐξουδετέρωσις τῶν δύο ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτων αἰρετικῶν κατευθύνσεων, τοῦ Νεστοριανισμοῦ καὶ τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ.

Ἡ Ε΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἠεκολλήθη καὶ μὲ τὸν Ὀριγένην. κατεδίκασε τὶς κακοδοξίες του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιον.

Παρά τὶς προσπάθειες τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐπετεύχθη ἡ συμμόρφωσις τῶν Μονοφυσιτῶν πρὸς τὸ Ὀρθόδοξον Χριστολογικὸν Δόγμα. Γιὰ κάποιους λόγους (πολιτικοὶ λόγοι, ἐπίπεδον μορφώσεως) οἱ Μονοφυσίτες δὲν ἔπαυσαν νὰ ἐξαπλώνωνται καὶ στερεώνωνται εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, κυρίως εἰς Αἴγυπτον.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἡρόκλειος (610-641) θέλων καὶ αὐτὸς τὴν ἐνότητα τῆς Αὐτοκρατορίας (καὶ μάλιστα ἐναντι ὑπαρκτῶν ἐξωτερικῶν κινδύνων), καὶ ὁ Πατριάρχης Σέργιος ἐμφοροῦμενος ἀπὸ ἐνωτικῆς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἰδέας, προώθησαν τὴν θεωρουμένην ὡς συμβίβαστικὴν μεταξὺ Ὀρθοδοξίας καὶ Μονοφυσιτισμοῦ λύσιν, τὸν Μονοθελητισμὸν καὶ τὸν Μονοενεργητισμὸν. [δηλαδή ὅτι ὁ Χριστὸς εἶχε μὲν δύο φύσεις, θεῖαν καὶ ἀνθρωπίνην, ἀλλὰ μόνον μίαν θέλησιν (θεῖαν) καὶ μίαν ἐνέργειαν (θεῖαν)]. Ὑπὲρ τοῦ Μονοθελητισμοῦ συνετάχθη καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Κύρος, καὶ ὁ Διαδεχθεὶς τὸν Σέργιον, Πύρρος. ὁμοίως καὶ ὁ Πάπας Ὀνώριος.

Ἀλλὰ εἰς τὸ στερέωμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐνεφανίσθησαν δύο πνευματοφόροι καὶ Χριστοφόροι, δύο Θεοφόροι μοναχοί, οἱ ὁποῖοι ἐφάνε-

ρωσαν και έστηλίτευσαν τήν αίρεσιν· πρώτον, ο μοναχός εκ Παλαιστίνης και έπειτα Πατριάρχης Ίεροσολύμων Σωφρόνιος, και δεύτερον, ο μοναχός από Μονήν απέναντι τής Κωνσταντινουπόλεως, ο “τριεμέγιετος” Μάξιμος, (πού άφησεν ύψηλότατα όρθόδοξα ευγγράμματα, άν και έμεινε μέχρι του θανάτου του απλούς μοναχός), οι όποιοι με βαθυνούστατα έπιχειρήματα, μάλλον με θείον φωτισμόν, έξουδετέρωσαν τις θέσεις, δοξασίες, των ύποστηρικτών του Μονοθελητισμού και του Μονοενεργητισμού και προετοίμασαν έτσι τήν διακήρυξιν τής Όρθοδόξου Χριστολογικής Άληθείας, δια τής ΣΤ΄ Οικουμενικής Συνόδου έν Κωνσταντινουπόλει το 680-681 (με απόφασιν του αυτοκράτορος Κωνσταντίνου Δ΄ του Πρωγωνάτου), όπου άνεγνωρίσθησαν και ώμολογήθησαν έν Χριστώ “... δύο φυσικαί θελήσεις, ήτοι θελήματα, και δύο φυσικαί έnergεια”...

Δηλαδή, ένω εις όλην τήν Αύτοκρατορίαν έπεβάλλετο δια του αυτοκράτορος και των Πατριαρχών ή αίρεσις του Μονοθελητισμού, ή Όρθοδοξία έκηρύττετο από δύο μοναχούς, (κυρίως από τον μέγαν Μάξιμον, ο όποιος και έδιώχθη ποικίλως), και χάρις εις αυτούς τελικώς έδριάμβευσεν ή Όρθοδοξία!

Εις το σημείον αυτό, εκφράζομεν τούλάχιστον τήν άπορίαν μας επί του έξής δέματος: “Εις έφετινήν Πατριαρχικήν και Συνοδικήν Έγκύκλιον για τήν Κυριακήν τής Όρθοδοξίας, ύπογραφομένην από τον Οικουμενικόν Πατριάρχην και λοιπούς Συνοδικούς Μητροπολίτας, τονίζεται ότι “ άνευ συνοδικής αποφάσεως ή διάκρισις μεταξύ Όρθοδοξίας και αίρέσεως δέν είναι δυνατή”. Μα έδω μόλις είδαμεν ότι, οι Συνοδικοί σϋτως ειπείν Πατριάρχαι εκήρυττον αίρεσιν και δύο μοναχοί τήν έξουδετέρωσαν... Όμοίως, ο Πατριάρχης Νεστόριος εκήρυττεν αίρεσιν, τήν οποίαν ένας λαϊκός απέκρουσεν!...

Λοιπόν, άς το υπενθυμίσωμεν τονίζοντάς το: Οι φύλακες τής Όρθοδοξίας, πού είναι οι Ίωντες τήν Όρθοδοξίαν, και είναι οι συνειδήσεις τής Όρθοδοξίας, είναι το Σώμα του Χριστού, είναι ή Έκκλησία, είναι ο λαός του Θεού. Αύτός ο λαός πού ήτο πριν, και ύστερα, και τώρα και θα είναι πάντοτε. ΚΑΙ ΤΩΡΑ!

Η τελευταία άνεγνωρισμένη Οικουμενική Σύνοδος, ή Ζ΄ έν Νικαία (όπου και ή Α΄), άνεγνωρίσθη ως τοιαύτη υπό τής έν Κωνσταντινουπόλει Η΄ Οικουμενικής Συνόδου το 879 μ.Χ., συνεκλήθη δια τήν αντιμετώπισιν τής Είκονομαχίας,

ἡ ὁποία μεγάλως ἔταλαιπωροῦσε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Αὐτοκρατορίαν.

Ἡ αὐτοκράτειρα Εἰρήνη ἢ Ἀθηναία, ἐπιτροπεύουσα τὸν ἀνήλικον αὐτῆς υἱὸν Κωνσταντῖνον τὸν ΣΤ', (μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς Λέοντος τοῦ Δ'), διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς Εἰκονομαχίας, συνεκάλεσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδον τὸ 786 μ.Χ., ἡ ὁποία διελύθη λόγῳ προκληθειῶν ταραχῶν, ἀφοῦ ὁ στρατὸς καὶ πλεῖστοι ἐπίσκοποι ἦσαν Εἰκονομάχοι! Ἡ Εἰρήνη διέλυσε τὰ εἰκονομαχικὰ τάγματα, ἡ δὲ Σύνοδος συνεκλήθη ἐν Νίκαιᾳ τὸ 787. Πρόεδρος αὐτῆς ἦτο ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ταράσιος. Ἡ Σύνοδος ἀκύρωσε τὴν Εἰκονομαχικὴν Σύνοδον τοῦ 754 καὶ ἐδέεπιζε τὴν τιμητικὴν προσκύνῃσιν τῶν εἰκόνων, «ὡς ἀναφερομένην εἰς τὸ πρωτότυπον».

Ἐὰν καὶ ἀργότερον ἐπανῆλθεν ἡ Εἰκονομαχία, τελικῶς τὸ 843 ἐπὶ αὐτοκράτειρας Θεοδώρας—μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου αὐτῆς Θεοφίλου— ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνδημοῦσα Σύνοδος, ἀνῴρθωσε τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἀνεστῆλωσε τὰς εἰκόνες καὶ τὴν προσκύνῃσιν τῶν καὶ ἐδέεπιζε τὴν ἐορτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας (κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν τῶν νηστειῶν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς).

Εἶναι πασίδηλον, λοιπόν, ὅτι καὶ οἱ ἑπτὰ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, συνῆλθον διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν αἰρέσεων, καὶ τὴν διαφύλαξιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, καὶ τῆς Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτὴν τὴν ἐνότητα ἤθελον καὶ οἱ αὐτοκράτορες, ὡς προϋπόθεσιν διὰ τὴν συνεκτικότητα τῆς Αὐτοκρατορίας· ἀλλὰ οἱ τελευταῖοι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔκαμναν συμβιβασμοὺς καὶ παραχωρήσεις ἐς θέματα Πίστεως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· ἀντιθέτως οἱ ἐμφορούμενοι ὑπὸ ὀρθοδόξου φρονήματος Ἐκκλησιαστικοὶ ἄνθρωποι, βλέποντες ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι τὸ ἐνδεχόμενον ναυαγίου τῆς σωτηρίας τῶν χριστιανῶν ἕνεκα νοθεύσεως τῶν Θεοδότην Δογμάτων, ἀπέρριπτον πᾶσαν κιβδηλείαν ἐπὶ τῆς Ὁρθοδόξου Διδασκαλίας, τῆς δεμελιωμένης ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καὶ τῶν θεοπνευστῶν λόγων τῶν ἁγίων Πατέρων. Τελικῶς δὲν ἐπέζησαν οἱ συμβιβασμοὶ τοὺς ὁποίους προώθουσαν κυρίως οἱ αὐτοκράτορες· ἀλλὰ ἔλαμψε καὶ λάμπει μέχρι σήμερα ἡ Ἀλήθεια τῶν Ὁρθοδόξων Δογμάτων, τὰ ὁποία ἐπροβάλλοντο καὶ ὑπεωτηρίζοντο μὲ θεῖον φωτισμὸν καὶ θεῖαν δύναμιν ὑπὸ τῶν Θεοφίλων Πατέρων!

Εἰς τοὺς καιροὺς μας, ὅπου ἔξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν ποικίλες αἵρέσεις, καὶ μάλιστα ἡ γιγαντωθεῖσα ἐκείνη τοῦ Παπισμοῦ, ἀκούσαμεν καὶ ἀκούομεν εἰρηγῆσεις ὅπως: νὰ ἐνωθῶμεν οἱ χριστιανοὶ ἐν ἀγάπῃ, καὶ νὰ ἀφήσωμεν τὶς Δογματικὰς διαφορὰς νὰ συζητοῦνται ἀπεριορίστως ὑπὸ τῶν θεολόγων...

Ἄλλὰ ὁ Κύριος τὴν παραμονὴν τοῦ Πάθους Του, ὅταν «ἔξεφώνησεν», δηλαδὴ εἰς ἐπήκοον τῶν μαθητῶν Του, τὴν θείαν Ἀρχιερατικὴν Προσευχὴν Του, ὡς οὐσιαστικὸν στοιχεῖον τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς ἐνότητος τῶν πιστῶν ἀναφέρει τὴν θείαν Ἀλήθειαν, καὶ ἐπαναλαμβάνει τοῦτο: «Πάτερ... ἀγιάσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ εἰς ἀλήθειά ἐστι... καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιάσω ἑμαυτὸν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὡσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ... ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν». (Ἰω. 17' 17 εἰ.)

Δηλαδή ἡ πραγματικὴ ἐνότης μόνον ἐν τῇ Ἀληθείᾳ μπορεῖ νὰ πηχθῇ, στερεωθῇ καὶ καρποφορήσῃ. Ἀντιθέτως, ἀπὸ τὰ ἐπιπόλαια λόγια περὶ ἀγάπης, οὔτε ἀληθινὴ ἐνότης μπορεῖ νὰ συσταθῇ, οὔτε σώζουσα πίστις μπορεῖ νὰ λάβῃ ὑπόστασιν.

Εἰς τὴν αὐτὴν εὐρείαν συναφίαν τῶν λόγων Του, ὁ Κύριος ἐκάλεσε τὸ Τρίτου Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὡς «τὸ πνεῦμα τῆς Ἀληθείας ὁ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται» (Ἰω. 15' 26). «Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἑκεῖνος, τὸ πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν» (Ἰω. 16' 13).

[Παρὰ τὴν κρυσταλλίνην αὐτὴν διατύπωσιν περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκ τοῦ Πατρὸς, οἱ αἵρετικοὶ Παπικοὶ ἔξακολουθοῦν νὰ ἐπιμένουν μέχρι σήμερον ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς Ἀληθείας ἐκπορεύεται «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ» (filioque)].

Καὶ ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος μὴ δεκωρίζοντας τὴν Ἀγάπην ἀπὸ τὴν Ἀλήθειαν, μὴ διαστρεφνύοντας Αὐτές, μὴ περιθωριοποιῶντας τὴν Ἀλήθειαν χάριν μᾶς δῆθεν ἀγάπης, προτρέπει νὰ ἐμμένωμεν εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν συνωδευμένην μὲ ἀγάπην. «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ αὐξήσωμεν εἰς αὐτόν (τὸν Χριστόν) τὰ πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστός». (Ἐφ. 5' 15)

Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ πονηματίου μας τούτου, θεωροῦμεν χρήσιμον νὰ ἀναφέρωμεν εἰδικὸν τμῆμα τῆς διδασκαλίας καὶ ἐργασίας τοῦ Μεγάλου Παύλου· εἶπε λοιπὸν αὐτὸ «τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ», ὁ «ἔχων νοῦν Χριστοῦ» Παῦλος: «Καὶ αὐτός, (ὁ Χριστός), ἔδωκε τοὺς μὲν Ἀποστόλους, τοὺς δὲ Προφῆτας, τοὺς δὲ Εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ Ποιμένας καὶ Διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ,

μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἀνδρατέλειον εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ.» (Ἐφ. δ' 11-13).

Δηλαδή, διὰ τῶν Θεοπροβλήτων ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ὁδηγούμεθα οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὥστε νὰ γινώμεθα τέλειοι, νὰ ἔχωμεν πλήρωμά μας, γέμισμά μας, τὸν Χριστόν!

Ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος, ὁ μέγας Παῦλος, ἔκων ἐντὸς τοῦ τὸν Χριστόν, ἔλεγε: «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ὅτι ἐν ἐμοὶ Χριστός.» (Γαλ. β' 20). Ἐπεδίωκε δὲ νὰ συμῆ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ εἰς τοὺς χριστιανούς τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν. Γι' αὐτὸ πρὸς μὲν τοὺς Γαλάτας ἔγραψε: «Τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, (κοιλοπονῶ), ἄχρισ οὐ μορφωθῆ Χριστός ἐν ὑμῖν» (Γαλ. δ' 19). πρὸς δὲ «τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου» ὑπενθύμισεν καὶ προέτρψε αὐτούς νὰ μνημονεύουν τοῦτο, «ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νοσητῶν ἐναῖ ἕκαστον.» (Πράξ. κ' 31). Ὡ μέρημα Ποιμένος γηεῖου!

Ἀκόμη ὁ Παῦλος ὡς ἀγρυπνὸς Πατήρ καὶ προνοητικὸς Ποιμὴν καὶ ὑπεύθυνος πνευματικὸς ἡγέτης, ἐφίστουσε τὴν προσοχὴν τῶν πρεσβυτέρων ἐναντι τῶν ὑπαρκτῶν κινδύνων, πὺ διετρεκου οἱ Ἐκκλησίες, καὶ δὲν ἐδίεταζε νὰ χρησιμοποιοῖ ὅξεἰς χαρακτηριεμοὺς γιὰ τοὺς αἰτίους. Ἐτσι, ἐτὴν αὐτὴν πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου ὁμιλίαν του, χαρακτηρίζει ὡς «λύκους βαρεῖς» τοὺς αἰρετικούς καὶ ψευδαδέλφους. «Προσεέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἄγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμένειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἀφίξιόν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποπαῖν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν.» (Πράξ. κ' 28-30).

Ἀλλὰ ὁ τριεμέγιστος Ἀπόστολος, αὐτὸ τὸ θεϊότατον «εκεῖνος ἐκλογῆς τοῦ Χριστοῦ» αὐτὸ τὸ ἰδιαζόντως ξεχωριστὸν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον «ὁ Θεὸς ἐξεχώριε ἀπὸ κοιλίας μητρὸς του, διὰ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸν Υἱὸν Του, ὥστε νὰ εὐαγγελισθῆται Αὐτὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν», (Πρὸβλ. Γαλ. α' 15-16), ἐγίνεν ὄντως «λειτουργὸς Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ

ἔθνη...” Ἰσχεδὸν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐγέμιζε μὲ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ τὶς χῶρες “ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ καὶ κύκλῳ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ.” (Ρωμ. 15, 19) Ἰδρυνε κατὰ τόπους Ἐκκλησίαις, εἰς Κύπρον, Μικρὰν Ἀσίαν, Ἑλλάδα· παρέμενε καθοδηγῶν αὐτές, καὶ ἐπανήρχετο διὰ νὰ παρακολουθῇ τὴν πορείαν των. Εἰς Ἐφεσον ἐμείνεν ἐπὶ τριετίαν ἐργαζόμενος νύκτα καὶ ἡμέραν· εἰς Κόρινθον ἐμείνε δέκα ὀκτῶ μῆνες. Ἐστελλεν ἐπιστολές, ἐγκαθίδρυνεν ἐπισκόπους, ἐκανόνιζεν διαγωγές, διώρθωνε παρεκτροπές, ἐφύλαττε καθαρὴν τὴν πίστιν· ἔκαμνε ἵνα πᾶν διὰ τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ νὰ μορφωθῇ ὁ Χριστὸς ἐν τῶν ὑπάρξουσιν τῶν πιστῶν! Καὶ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα πρᾶττων καὶ διδασκῶν, ἐπρόσθετε πάρα πολὺ διὰ νὰ μὴ δώσῃ τὴν παραμικρὰν ἀφορμὴν σκανδάλου. “μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν, ἵνα μὴ μωροθῇ ἡ διακονία.” (Β΄ Κορ. 5, 3). ἔχων τὴν “μέριμναν πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν” (Β΄ Κορ. 12, 28) καὶ “ἔχων νοῦν Χριστοῦ”, (Α΄ Κορ. 2, 16), ἐπάσχιζε μὲ ἐνδεὸν Σῆλον νὰ παραστήσῃ ἐπὶ τὸν Χριστὸν ὡς παρθένον ἀγνὴν, καθετοπικὴν Ἐκκλησίαν καὶ καθετοπικὴν ψυχὴν. “Ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ Σῆλω· ἡρμόσακην (σῆς ἡρραθῶνίσα) γὰρ ὑμᾶς ἐνὶ ἀνδρὶ, παρθένον ἀγνὴν παραστήσαι τῷ Χριστῷ.” (Β΄ Κορ. 11, 2).

Μὲ καθαρὸν καὶ ἀνύστακτον ὄμμα ψυχῆς καὶ διανοίας, ἀπέκρουε καὶ ἀπεμαίκρυνε κάθε ἰδέαν καὶ πρᾶγμα ποῦ θὰ ἐθόλωνε τὴν καθαρότητα τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον ὁ Χριστὸς συνεχῶς ἀπεκάλυπτεν εἰς αὐτόν. “Ὁ λόγος καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ, δὲν συνίστατο μὲ λόγους ἀνθρωπίνης σοφίας, ἀλλ’ ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως, ἵνα ἡ πίστις μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ’ ἐν δυνάμει Θεοῦ.” (πρὸς Α΄ Κορ. 2, 4-5).

Ἦντονας διαρκῶς ἐν τέτοιαν κατάστασιν ἐν πληροφωρίᾳ Χάριτος, διεφώνησε φανερά καὶ ἀντιστάθηκε ἐπὶ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον ὅταν, εὐρισκόμενοι μὲ ἄλλους ἐπὶ τὴν Ἀντιόχειαν, “εἶδεν ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν Ἀληθείαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ εἶπεν τῷ Πέτρῳ ἐμπροσθεν πάντων· εἰ σὺ Ἰουδαῖος ὑπάρχων ἐθνικῶς ζῆς καὶ οὐκ Ἰουδαϊκῶς, τί τὰ ἔθνη ἀναγκάζεις Ἰουδαΐζειν;” (πρὸς Γαλ. 2, 14).

Μὲ λόγον συντετηγημένον, ευφώνως πρὸς τὸν μέγαν Ἀπόστολον Παῦλον, καθῆκον καὶ ὄραμα καὶ ἔργον τῶν Ἐπισκόπων εἶναι νὰ ὁδηγοῦν τοὺς ὑπὸ αὐτῶν ποιμενομένους πιστοὺς, εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἀνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ· νὰ ἀπομακρύνουν καὶ πολεμοῦν πᾶν ὅτι ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἔργον,

πού τους ανέθεσε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ ἰδιαιτέρως νὰ προσέχουν, ὥστε νὰ μὴ δίδουν τὴν παραμικρὰν ἀφορμὴν πρὸς σκανδαλισμὸν τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν.

Συνωδὰ πρὸς τὴν πνευματικὴν αὐτὴν γραμμὴν, μᾶλλον πρὸς τὸν φωτισμὸν τοῦ Θεοῦ, ἐιργάσθησαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῶν Μεγάλων Συνόδων τῆς πρώτης Χιλιετίας· ἠγωνίσθησαν, παλαιότες ὑπὸ δυσμενεῖς συνθήκες, καὶ ἐκληρῆς πιέσεις πολλάκις, μερικοὶ ἐξ αὐτῶν μένοντες μόνοι, ἀκόμη καὶ ἐν ἔξορίαις, π.χ. ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ἀργότερα ὁ Μέγας Μάξιμος κ.ά. Ἀλλ' ὁ Κύριος ἐδικαίωσε τοὺς ἀγῶνες τῶν· καὶ ἂν κάποιαν στιγμὴν ἐφαίνετο νὰ ὑπερισχύῃ ἡ αἵρεσις, τὸ ψεῦδος, ἐτίθετο ὑποστηρίζόμενα ἀπὸ κρατικὴν ἐξουσίαν, τελικῶς ἔλαμψεν ἡ Ἀλήθεια· ἐθρίμβευθεν ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ ὁποία ἐπεκράτησε καὶ ἐξηπλώθη, καὶ ἔσωσε λαοὺς καὶ ἔθνη· ἐστήριξε τὴν Οἰκουμένην!

Ἀλλὰ, κατὰ τὸ ἀδιάψευστον στόμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, “Ἀνένδεκτόν ἐστι τοῦ μὴ ἔλθεῖν τὰ σκάνδαλα” (Λουκ. 17:1). Εἶναι ἀδύνατον μέσα εἰς τὸν διεφθαρμένον καὶ πονηρὸν αὐτὸν κόσμον νὰ μὴ ἔλθουν τὰ σκάνδαλα. Ὁ πρῶτος φωτεινὸς Ἐωσφόρος ὑπερηφανευθεὶς ἔπεσεν “ὡς ἀστραπὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ” (Πρβλ. Λουκ. 1:18). Ὑστερα παρέσυρε καὶ τοὺς Πρωτοπλάστους, εἰσηγηθεὶς εἰς αὐτοὺς τὴν παράβασιν τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ γίνουν δῆθεν Θεοί. Μὲ τὴν πτώσιν τῶν πρωτοπλάστων “ἄρρώστησεν ἡ ἀνθρωπίνη φύσις· εἰσέδυεν εἰς αὐτὴν τὰ πάθη” ὑπεδουλώθη εἰς τὴν ἁμαρτίαν, τὸν Διάβολον καὶ τὸν θάνατον.

Ἐνας σύγχρονος μέγας θεολόγος, ἅγιος, ὁ Ἰουστίνος Πόποβιτς, ὠμίλησεν καὶ διὰ ἄλλην πτώσιν· εἶπεν ὅτι “ὁ Κόσμος ἐγνώρισε Τρεῖς Μεγάλες Πτώσεις: Τοῦ Ἐωσφόρου, τοῦ Ἀδάμ, καὶ τοῦ Πάπα”.

Καὶ τῶν τριῶν πτώσεων αἰτία ἦτο ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ ἔπαρσις...

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης μέχρι τὸ 800 μ.Χ. (κατὰ τρογγύλευσιν), ἦτο Ὁρθόδοξος. Μάλιστα τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὁ πάπας Λέων ὁ Γ' ἀπεδοκίμασε μὲ ἐντονες ἐνέργειες τὴν προεδρικήν τοῦ φιλιόμοιο στό σύμβολον τῆς Πίστεως (Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως) ἀντιδρῶν κατὰ τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου (Καρλομάγνου). Ὁ Νεοφανεὶς αὐτὸς φιλόδοξος “αὐτοκράτωρ” τῆς Δύσεως, ἐπίστευεν ὅτι εἶναι — καὶ συμπεριφερέτο ὡς — ἀρχηγὸς καὶ τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τὸ ἴδιον καλλιεργοῦσε καὶ διεκδικοῦσε καὶ ἡ Παπικὴ Αὐλὴ. Ἀναλόγως δὲ τῆς ἐκάστοτε

δυνάμειος ἐκάστης πλευρᾶς, ἐνεργοῦσε κατὰ τῆς ἄλλης· ἐπὶ 2,5 αἰῶνες “καλὰ κρατοῦσε” αὐτὴ ἡ ἀντιπαλότης (ὁ περιβοῆτος “ἀγῶνας περὶ τῆς περιβολῆς”). Ἐτε, καὶ δι’ ἄλλους λόγους, ἄλλαξαν τὰ πράγματα στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, στὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία υἱοθέτησε καὶ τὴν προεδρικήν τοῦ *fiducio* εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως... Ἀλλὰ παραλλήλως ἐνετάθη ἡ παλαιὰ ροπὴ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἐτήριξιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ Πρωτείου καὶ τῆς Κυριαρχίας τοῦ Πάπα ἐπὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας, τελικῶς καὶ ἐπὶ τοῦ Κράτους. Ἐναντι τοῦ Καισαροπαπισμοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὑπερυψώθη καὶ ἐδραϊώθη ὁ Παποκαισαρισμὸς τοῦ Πάπα...

Βασικὴ προϋπόθεσις γιὰ τὴν ἐτήριξιν τοῦ Πρωτείου καὶ τῆς Κυριαρχίας τοῦ Πάπα, ὑπῆρξεν ἡ βασιμῶς ἀμφισβητούμενη διακονία τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου εἰς Ρώμην, ἀφοῦ οὐδεμία τοιαύτη πληροφορία ὑπάρχει, οὔτε στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, οὔτε στὶς 14 ἐπιστολὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, (διαμειναντος ἐπὶ διετίαν μὲ καλαρὰν *φιλάκιον* εἰς Ρώμην), οὔτε στὶς δύο ἐπιστολὰς τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, πρὸς τοὺς πιστοὺς “Πόντου, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας, Βιδυνίας”. Ἄλλο πρᾶγμα εἶναι οἱ μεταγενέστερες “*μυθώδεις ἐπινοήσεις*”, πρὸς τίς ὁποῖες ἔδειξε ροπὴν καὶ ἐπιδεξιότητα ὁ Παπισμὸς...

Σὲ ἐπινοήσεις γιὰ τὴν προώθησιν καὶ στέρησιν τοῦ Παπικοῦ πρωτείου καὶ τῆς Παπικῆς Κυριαρχίας, οἱ παράγοντες τοῦ Παπισμοῦ ἀπεδείχθησαν ἀδίετακτοι. Ὑπὲρ τοῦ Παπικοῦ Πρωτείου καὶ τῆς Παπικῆς Ὑπεροχῆς ἐναντι ὄλων, κατὰ τὸ Β' ἡμίσει τοῦ 8^{ου} μ.χ. αἰῶνος, ἐκάλλευσαν τὴν “(Ψευδο)Κωνσταντίνειον Δωρεάν”, τὴν ὁποῖαν τάχα ἔκαμεν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος πρὸς τὸν πάπαν Σίλβεστρον... Κατὰ δὲ τὰ μέσα τοῦ 9^{ου} μ.χ. αἰῶνος καταρτίσθησαν οἱ “(Ψευδο)Ἰεδιώρειες Διατάξεις”, ὅπου συμπεριελήφθησαν καὶ ἡ ΨευδοΚωνσταντίνειος Δωρεὰ καὶ ἄλλα νόθα Παπικὰ Διατάγματα... Πολὺ ἀργότερα ἀπεδείχθη ἡ πλαστότης ἀμφοτέρων...

Τὸ 867 μ.χ. ἐγένε προωρινὸ σκίσμα μεταξὺ Παπικῆς Ἐκκλησίας καὶ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπὶ Φωτίου τοῦ Μεγάλου. Τὸ 1054 μ.χ. κατόπιν προκλητικῆς ἐνεργείας ἀντιπροσώπων τοῦ Πάπα—κυρίως δὲ τοῦ καρδινάλιου Οὐμβέρτου— οἱ ὁποῖοι ἐν ὧρα λειτουργίας ἐτὸν πανιέρον ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας Κωνσταντινουπόλεως, εἰσῆλθαν, ἐπροκώρηναν καὶ ἄφησαν ἐπάνω στὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, βούλλαν ἀφορισμοῦ τοῦ Πατριάρχου Μικαὴλ Κηρουλαρίου, μὲ ἀλαζονικοὺς ἰσχυρισμοὺς, καὶ περὶ Παπικοῦ Πρωτείου, καὶ ἐγένε ἐτε, τὸ μέχρι σήμερον δριςτικὸ σκίσμα τῆς Παπικῆς, ἀπὸ

τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Μετὰ τὸ σχίσμα, καὶ μὲ τὴν πρὸ αὐτοῦ ὀριστικὴν υἱοδέτησιν τοῦ *filioque*, καὶ κυρίως μὲ τὴν ἀδιαίπτωτον προβολὴν καὶ εὐκαιρῶς ἀκαιρῶς διακηρυττομένην ἀξίωσιν τοῦ Παπικοῦ Πρωτείου καὶ τῆς ἐπὶ πάντων κυριαρχίας τοῦ Πάπα, ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία, μᾶλλον ὁ Παπισμός, ἐπορεύθη τὸν ἰδικὸν του δρόμον, συνήθως ὄχι ὁμαλόν, ἀλλὰ καὶ μὲ πολλὰς ἐκούσιες ἐκπτώσεις ἀπὸ τὰ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι μαρτυρούμενα καὶ πιστευόμενα ὑπὸ τῆς Ἡνωμένης Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πρωτίτως ἐκ τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα καὶ τῆς κυριαρχίας του ἐπὶ πάσης τῆς Ἐκκλησίας, κατέστρεψεν ὁ Παπισμὸς τὴν παραδεδομένην Ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἀρχαίας καὶ Ἀδιαρέτου Ἐκκλησίας, καὶ ἐδημιούργησεν ἓνα μὴ Χριστιανικὸν ἦθος καὶ μὴ Χριστιανικὴν Τάξιν· ἀλλότριον τοῦ Χριστοῦ πράγμα· παντελῶς ξένον πνεῦμα πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν Σύνοδον καὶ τὴν Διδασκαλίαν καὶ Δράσιν τῶν Ἀποστόλων καὶ Ἀποστολικῶν Πατέρων κ.λ.π.

Ἀποξενώδεις ὁ Παπισμὸς ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν, ὅπου οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐθεολογοῦσαν, ὄχι στοχαστικῶς, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φωτισόμενοι, εἰσήγαγε νέαν μέθοδον ἐκφράσεως, ταῦτα, τῆς Χριστιανικῆς Ἀληθείας καὶ ἐδημιούργησε τὸν Σχολαστικισμόν καὶ τὴν Σχολαστικὴν Θεολογίαν.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος (354-430) “ἐκάμε χρῆσιν τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας πρὸς κατανόησιν τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων. Οὕτως ἡ πρώτη περίοδος τῆς Σχολαστικῆς Θεολογίας θεωρεῖται ὡς ἡ Αὐγουστειοπλατωνική.”

Κατὰ τὸν 13^{ον} αἰῶνα ἡ Σχολαστικὴ Θεολογία παρουσίασεν ἀνθήσιν ἀλλὰ καὶ ἀλλαγὴν “πὺ προῆλθαν ἀπὸ τὴν μετάφρασιν ἔργων τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀπὸ τὴν ἀνύψωσιν τῶν Πανεπιστημίων καὶ ἀπὸ τὴν ἀπασκόλησιν τῶν μοναχῶν μὲ τις ἐπιστῆμες καὶ τὰ γράμματα· ευνάντησαν ὅμως τὴν ἀντίδρασιν τῶν λογίων, πὺ ἦσαν προσκολλημένοι εἰς τὴν παλαιότερην παράδοσιν καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Αὐγουστίνου”.

“Σημειωτέον ὅτι, ἂν καὶ ἡ φιλοσοφικὴ μέθοδος τῆς δυτικῆς Θεολογίας προεηρμόσθη εἰς τὰ δεδομένα τοῦ ἐκκλησιαστικοποιηθέντος Ἀριστοτέλους (=τοῦ ἐρμηνευθέντος κατὰ τὸ συμφέρον τῶν Φραγκολατίνων), τὰ δόγματά των, ὡς διεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Αὐγουστίνου καὶ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ ἔμειναν κατ’ οὐσίαν ἀναλλοίωτα...”

“Ὅμως” ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος... κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Προφῆται δὲν εἶδον τὸν ἀκτίστον Λόγον ἐν τῇ ἀκτίστῳ δόξῃ αὐτοῦ, (ἐ-

Ξαιρέσει ίσως του Μωυσέως και του Παύλου), αλλά μόνον γινόμενα και απογινόμενα κτίσματα...» [Επί της αυτής αρχής βαδίτων, διετείνεται παρόμοια επί έποικς του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, ο εκ Καλαβρίας της Ιταλίας μοναχός Βαρλαάμ).

“Είς τον Ύερὸν Αὐγουστίνον ^{ὑπάρχει} το πρῶτον (πρώτην φοράν), ἡ διδασκαλία τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ (filioque). Εἰς τὸν Αὐγουστίνον ἡ ἐκπόρευσις σημαίνει καὶ πέμψιν καὶ τρόπον ὑπάρξεως”. [Ο Αὐγουστίνος παρὰ τὶς προσπάθειές του δὲν ἔμαδεν ἑλληνικά]

“Ο Ύερὸς Αὐγουστίνος δέχεται ταύτισιν Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας ἐν τῷ Θεῷ, καὶ ὄχι διάκρισιν μεταξὺ τῶν δύο.

Τὸ αὐτὸ ἐδέκετο καὶ ὁ κορυφαῖος τοῦ Σχολαστικισμοῦ Θωμᾶς ὁ Ἀκινάτης (1225-1274), λέγων ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι καθαρὰ ἐνέργεια, (actus purus), μὴ διακρίνων ἐν τῷ Θεῷ Οὐσίαν καὶ Ἐνέργειαν, δηλαδὴ συμβιβασόμενος πρὸς φιλοσοφικὰς ἀντιλήψεις καὶ μὴ ἔκων ἐμπειρίες Ἀγιοπνευματικὰς... Ἡ κυρίαρχη δύναμις τῶν Σχολαστικῶν, καὶ τοῦ Θωμᾶ Ἀκινάτη, ἦτο ἡ λογικὴ.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Ύερὸς Αὐγουστίνος - μέγας διδάσκαλος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας - ἐτόλμησε νὰ διανοηθῆ καὶ νὰ πῆ ὅτι “δὲν θὰ βραδύνω νὰ ἐρευνήσω τὴν Οὐσίαν τοῦ Θεοῦ...”

Πόσον ἀντίθετα πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς τὴν “δύναμιν” τῆς λογικῆς εἶναι τὰ λόγια τοῦ Κυρίου “οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱὸν εἰ μὴ ὁ Πατήρ, οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰ μὴ ὁ Υἱὸς καὶ ὁ ὢ ἂν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι”. (Ματθ. 10' 27). [Κατὰ τὴν ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων Ὁρθόδοξον Διδασκαλίαν, ὑπάρχει ἐν τῷ Θεῷ ἡ ἀκτιστος Θεία Οὐσία - ἡ ὅποια εἶναι παντελῶς ἀμέθεκτος ἀπὸ ὅλα τὰ κτίσματα καὶ κατέκεται μόνον ἀπὸ τὰ Τρία Θεῖα Πρόσωπα - καὶ ἡ ἀκτιστος Θεία Ἐνέργεια, ἀνεκφοίτητος ἀπὸ τὴν Θεϊαν Οὐσίαν - μεθεκτὴ δὲ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ κτίσματα].

“Ο Θωμᾶς ὁ Ἀκινάτης ἔγραψε καὶ ἔργον ἐναντίον τῶν πλανῶν τῶν Ἑλλήνων,” (δηλαδὴ βλέποντας μὲ τὰ μάτια ἑνὸς μεγάλου αἱρετικοῦ), ἐτὸ ὁποῖον ἐκδέτει τὰ ἐπιχειρήματα του γιὰ τὸ Παπικὸ Πρωτεῖο καὶ χρησιμοποιεῖ παλαιότερα καὶ νεώτερα νόθα καὶ γνήσια ἔργα ποὺ στηρίζουν τὸ πρωτεῖον.

Ἡ θεωρία τοῦ Δομηνικανοῦ Ἀκινάτη ὑπεβλήθη ἐκ κριτικῆν ἀπὸ τοὺς φραγκοσκανοὺς μοναχοὺς - περιφημότερος ἦτο ὁ Ἰωάννης Ντουνς Σκῶτος, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους Σχολαστικούς. Μεταξὺ τῶν δύο παρατάξεων ὑπῆρξε διαφορὰ ὡς πρὸς τὸ δέμα “τῆς ἀσπίλου, ἢ μὴ, συλλήψεως” τῆς Παρθένου Μαρίας. Ο Ἀκινάτης ἐδίδασκεν

ὅτι ἡ Παρθένος εἶχε τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, ἐνῶ ὁ Σκῶτος ὅτι ἦτο ἀπηλλαγμένη ἀπὸ αὐτό. Ἡ "ἄσπιλος σύλληψις" ἔγινε τελικῶς δόγμα τοῦ Παπισμοῦ τὸ 1854 ἐπὶ πάπα Πίου τοῦ Θ'.

Ἀπὸ τὸν 18' αἰῶνα ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ἔπαυσε νὰ μεταδίδῃ εἰς τοὺς λαϊκοὺς τὸν καθαγιασμένον οἶνον. Ὁ Θωμᾶς ὁ Ἀκινάτης ἐδικαιολόγησε τὴν πρακτικὴν αὐτὴν μὲ τὴν θεωρίαν ὅτι καθένα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα (σῶμα, αἷμα) περιέχεται καὶ εἰς τὸ ἄλλο. Πάλιν ἐμεῖς θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι, πόσον ἀντίθετες εἶναι αὐτὲς οἱ πρακτικὲς καὶ θεωρίαι, μὲ τὰ θεῖα λόγια Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ: "εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίνητε αὐτοῦ τὸ αἷμα οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς. ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. ἡ γὰρ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστὶ βρωσίς, καὶ τὸ αἷμά μου ἀληθῶς ἐστὶ πόσις. ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ;" (Ἰω. στ' 53-56).

Ἄλλη παράδοξι θεωρία-διδασκαλία τοῦ Θωμᾶ Ἀκινάτη καὶ ἄλλων Παπικῶν θεολόγων εἶναι ἐκείνη, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν, ὅσες ἀγαθὲς πράξεις ἐπερίβουσαν ἀπὸ τῆς προφορῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων, ἐσχημάτισαν θησαυρὸν ἀγαθῶν ἔργων, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἓνα μέρος μπορεῖ νὰ μεταβιβασθῇ ἀπὸ τοὺς ἀσινωματούχους τῆς Ἐκκλησίας καὶ κυρίως ἀπὸ τὸν Πάπα εἰς τὸν ἁμαρτωλὸν ἀνθρώπου πού τὸ ἔχει ἀνάγκη!

Ἄλλὰ εἶναι ἀτελείωτες οἱ μεταβολὲς πού ἔκαναν οἱ Παπικοὶ εἰς τὴν Πίστιν καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὰ μυστήριά της, ὡς λ.χ. εἰς τὸ βάπτισμα κάμνουν ῥάντισμα ἀντὶ καταδύσεως, εἰς τὴν θεῖαν κοινωνίαν, εἰς τὸ εὐχέλαιον, τῶν ὁποίων μεταβολῶν ἢ ἀπαρίθμησις καὶ περιγραφή ἐκφεύγει τῶν ὁρίων τοῦ πονήματος τούτου. Γι' αὐτὸ παραλείποντες πάρα πολλὰ ἀπὸ τῆς θεωρίας καὶ πράξεως τοῦ Παπισμοῦ, ἀντίθετες τῶν Διδασκαλιῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ ἀπὸ τὴν Παράδοξιν τῆς Ἀρχαίας Ἀδιαίρετης Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, κάμνομεν ἄλλα αἰώνων, γιὰ νὰ συναντήσωμεν τὴν Α' Σύνοδον τοῦ Βατικανοῦ τὸ 1870, ὅπου ἔγινεν ἡ περαιτέρω δυσώδης, Ἐωσφορικὴ, ἔκπτωσις τοῦ Παπισμοῦ: Ἐδογματίσθη... τὸ Ἀλάθητον τοῦ Πάπα...

Γι' αὐτὰ ὅλα τὰ ἐκτρώματα τῆς διδασκαλίας τοῦ Παπισμοῦ φαίνεται φυσιο-λογικὸ καὶ ὄχι ἔσωφρενικόν, καὶ αὐτὸ πού εἶπε ἓνας Καρδινάλιος, χωρὶς ἐντροπὴ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ χωρὶς φόβον Θεοῦ, ὅτι ὁ Παπισμὸς, ὁ Πάπας ἀποτελεῖ "τὸ σημαντικώτερον στοιχεῖον τοῦ Χριστιανισμοῦ", "τὴν σύνοψιν καὶ τὴν οὐσίαν του"...

Δηλαδή, σημαντικώτερον στοιχεῖον τοῦ Χριστιανισμοῦ, σύνοψιν καὶ οὐσίαν του,

δὲν εἶναι ὁ Ἀποκαλυπτόμενος ἐν τῷ Χριστιανισμῷ Ἀληθινὸς Τριαδικὸς Θεός, ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, δὲν εἶναι “τὸ χρόνις αἰωνίοις ἐσσηγμένον μυστήριον” τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ποιήσας καὶ διδάξας, ὁ σαρκὶ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστάς καὶ ἀναληφθεὶς “καὶ πάλιν ἐρχόμενος μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς”, δὲν εἶναι τὸ κατελθὸν καὶ μένον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀγιάζον τοὺς πιστοὺς Ἅγιον Πνεῦμα, δὲν εἶναι “τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἢ Ἐκκλησία, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν παῖ πληρουμένου” μὲ τὰ μυστήριά Της, δὲν εἶναι, ἔστω, ἢ τιμιωτέρα τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέρα ἀεουκρίτως τῶν Σεραφεῖμ, ἀλλὰ εἶναι, οὐαί, οὐαί, ὁ... Πάπας...

Πράγματι ὁ Παπισμὸς μὲ τὶς συνεχεῖς ἐκπτώσεις του διαχρονικῶς κατέστη ὄντως Παναίρεσις.

“Ὁ Λούθηρος ἠνόμασε τὸν Πάπαν Ἀντίχριστον. Τὸ νὰ ὑπάγεται ἡ Ἐκκλησία, εἶπε, εἰς ἓν πρόσωπο εἶναι αἴρεσις Διαβολικὴ καὶ καταδικασμένη?”

Ἦταν τότε, ὅταν “ἐν τῶν ἀγροτικῶν περιοχῶν τῆς Γερμανίας ὑπῆρχεν ἡ δουλοπαροικία ὡς καθιερωμένος θεσμός, καὶ οἱ χωρικοὶ εἰς καμμίᾳ ἄλλῃ χώρᾳ δὲν ἦσαν τόσο πτωχοὶ καὶ δυστυχεμένοι ὅσον ἐκεῖ. Τὰ παραίτονα τῶν κατευθύνοντο πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν γιὰ τὴ δεκάτη καὶ τοὺς φόρους, ποὺ καὶ ἡ Ἐκκλησία εἰσέπραττεν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν φορολογία τῶν Εὐγενῶν. Οἱ ἐμπορικῆς πόλεις προσπαθοῦσαν νὰ ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τῆς φορολογίας τῆς Ἐκκλησίας... Ἀπὸ τῆ μὲν μεριᾶ ὑπῆρχαν οἱ ἀνώτεροι κληρικοὶ καὶ οἱ ἡγούμενοι, ποὺ ἦσαν εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ οἱ πολλοὶ ἄλλοι κληρικοὶ ποὺ ἦσαν πτωχοὶ καὶ ζοῦσαν ἀθλια ζωή... Ὁ ἀθησκευτικὸς πόθος τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς δὲν μπορούσε νὰ ικανοποιηθῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία (= Παπική), ποὺ ἔγινε κοσμική...?”

“Ὁ Λούθηρος (1483-1546) ἔκαμε τὶς πρῶτες σπουδῆς του εἰς ἐκκλησιαστικὸν σχολεῖον. ἔκαμε ἐγγραφή εἰς Πανεπιστήμιον γιὰ νὰ σπουδάσῃ νομικά. Ὅπως καὶ ἄλλοι, ἀιδανόταν τὴν ἁμαρτωλότητά του· κατείχετο ἀπὸ ἐσωτερικὴ πάλῃ. Ἄλλαξε καί-παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ πατέρα του - ἔγινε μοναχὸς τὸ 1505 εἰς μοναστήρι τῶν Αὐγουστίνειανων Ἐρημητῶν... Τὸν βασάνισε ἡ αἰσθησις ὅτι εἶναι ἁμαρτωλός, ἐκεφτόταν μὲ τρόπο τῆ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἀνακουφισθῆ μὲ τὸν αὐστηρὸν ἀσκητικόν... Χειροτονήθηκε ἱερέας, πῆρε πτωχίον θεολογίας, καὶ ἐστάλη, γιὰ ὑποδέξεις

του τάγματός του, στη Ρώμη. Το ταξίδι αυτό ήταν σημαντικό, γιατί πήγε με μεγάλες προσδοκίες, και γύρισε βαθιά εκανδαλισμένος από τη διαφορά των ανθρώπων της Έκκλησίας στη Ρώμη... Πήρε το διδακτορικό δίπλωμα της Θεολογίας και άρχισε να ερμηνεύει τους Ψαλμούς, την προς Ρωμαίους και Γαλάτας ἐπιστολήν και άλλες...»

«Οι τρεις κυρίαρχες ιδέες του Λουθήρου ήταν· η δικαιοσύνη μόνον με την πίστη, η κάρη του Θεού, και η εμπιστοσύνη στην Αγία Γραφή. Αύτες του έδωσαν τη σταθερή πληροφορία της σωτηρίας του χωρίς τὰ ιερατικά και μυστηριακά μέσα της Έκκλησίας...»

«Ο Λούθηρος βρήκε εύκαιρία να εκθέσει τις ιδέες του για τη σωτηρία το 1517 παίρνοντας αφορμή από μια κατάχρηση: Ο πάπας Λέων ο Ι΄ είχε ανάγκη από χρήματα για να αποτελειώσει τον ναό του Αγίου Πέτρου στη Ρώμη και προέβλεπε να τα συγκεντρώσει με προκήρυξη γενικής άφεσεως σε όλους όσοι θα πρόσφεραν χρήματα. Ο αρχιεπίσκοπος-έκλέκτορας του Μάιντ Άλμπρεχτ, ο οποίος ήταν πρίγκηπας της αυτοκρατορίας, κατείχε και άλλες σημαντικές θέσεις και η έδαφική του κυριαρχία άπλωνόταν στο 1/3 της Γερμανίας, είχε και αυτός ανάγκη από χρήματα για να πληρώσει τον πάπα για τις πολλές εκκλησιαστικές θέσεις που του είχε παραχωρήσει... Έτσι λοιπόν, έκανε την ανάξια συμφωνία με τον πάπα να πάρουν από μέσα τα χρήματα που θα συγκεντρώναν από την πώληση των άφεσεων. Την εποχή αυτή άλλωστε η πώληση των συχωροκαρτιών ήταν κάτι συνηθισμένο.»

«Ο Λούθηρος με τις 95 θέσεις του, που έτοποθέτησε στη θύρα του ναού των Αγίων Πάντων της Βίττεμπεργκ άναψε τον σπινθήρα για την Μεταρρύθμιση. Έκανε φανερό το κείμα που τον χώριζε από τη διδασκαλία και τη διάρθρωση της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας. Ο Λούθηρος έβλεπε ότι ξεσηκώθηκε επανάσταση εναντίον του παπισμού. Ονόμασε τον πάπα Αντίχριστο και σκόπευε να άπαλλάξει τη Γερμανία από την έξουσία του.»

«Ο Λούθηρος προκάλεσε τη μεγαλύτερη επανάσταση στην εκκλησία και χώρισε για πάντα το δυτικό χριστιανισμό σε δύο μεγάλες μερίδες, τους Παπικούς, (Ρωμαιοκαθολικούς), και τους Προτεστάντες, (Διαμαρτυρομένους).

Οι Προτεστάντες από αντίδραση προς τον αίρετικόν Παπισμόν, μετερρυθμίθησαν σε άλλην αίρεσιν, αντί να έρευνήσουν καλοπροαιρέτως και αναζητήσουν και άπα- εδούν την Αληθινήν Πίστιν και την Ζωήν της Αρχαίας, της Μιας, Αγίας, Καθολικής

καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τῆς Ὁρθοδόξου. Φαίνεται οἱ Προτεστάντες ὡς παραφράδες πού ἐτράφησαν ἀπὸ τοὺς χυμοὺς τοῦ αἵρετικοῦ Παπισμοῦ, δὲν εἶχαν τίς προϋποθέσεις γιὰ νὰ ἀποδεχθῶν τὸν ἐνθρον πλοῦτον τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας, τὴν γνησίαν Ὁρθόδοξον Παράδοξιν, τὴν θεϊαν καὶ ἐκλαμπὸν λατρείαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὰ Ἁγιοπνευματικὰ Μυστήρια τῆς, τὰ Ἁγιοπατερικὰ καὶ ταυτοχρόνως Ἁγιοπνευματικὰ ἔργα τῆς. Ἐκράτησαν αἵρετικὲς θέσεις τοῦ Παπισμοῦ (δίπλα εἰς ἐκεῖνες πού ἐδημιούργησαν οἱ ἴδιοι): Ἐτε, ἓνας γερμανὸς Προτεστάντης πολὺ γνωστός μου, πού μὲ ἐπεκέφεθ ἐπὶ Ἅγιον Ὄρος μὲ ἐρώτησε: «Πάτερ, πῆτε μου, τὸν Γρηγόριον τὸν Παλαμά τὸν διαβάσετε ἢ τὸν ἔχετε βάλει ἐπὶ εὐρετάρια;»...

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Προτεστάντες τοῦ Λουθήρου, ἐμφανίσθησαν καὶ ἄλλοι, θηροδοὶ ἄλλων μεταρρυθμιστῶν. Εἰς δὲ τὴν Ἀγγλίαν ἐξ ἀφορμῆς γάμων τοῦ βασιλιά Ἐρρίκου τοῦ Η', μετερρυθμίσθη καὶ ἡ ἐκεῖ Ἐκκλησία καὶ ἀπετέλεσε τὴν «Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν», μὲ τὰ 39 ἄρθρα τῆς καὶ «Ὑψίστο Κυβερνήτη τῆς» τὸν βασιλέα (ἢ τὴ βασίλισσα). Ὁμοίως μετερρυθμίσθησαν οἱ Σκανδιναβικὲς χώρες.

Ὁ Παπισμὸς ἰδρύει τὴν «Ἱερὰν Ἐξέτασιν». Οἱ θεωρούμενοι ὑπὸ τῶν παπικῶν ὡς αἵρετικοί, ὡδηγοῦντο εἰς τὴν πυρὰν καὶ ἐκαίοντο Ἰουλιανοί.

Ἄλλὰ τὰ περισσότερα θύματα, τὸ πολὺ αἷμα ἐχύθη ἀπὸ τὴν ἀντιπαλότητα μεταξὺ Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Προτεσταντῶν. Τὰ θύματα ἦσαν εἴτε ὀλιγάριθμα κατὰ τόπους - ἀπλοὶ ἄνθρωποι ἢ ἡγεμόνες καὶ βασιλεῖς - εἴτε χιλιάδες ἄνθρωποι - ὡς κατὰ «τὴν νύκτα τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου» καὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τῶν χωρικῶν ἐπὶ Γερμανία - εἴτε ἄλλα πολυάριθμα πλήθη ἀνθρώπων, κατὰ τὸν τριακονταετῆ πόλεμον, (1618-1648), μεταξὺ παπικῶν καὶ προτεσταντῶν...

Ἄλλὰ, μπορεῖ νὰ διερωτηθῆ κανεὶς, ποία ἦτο ἡ ἰσχυρὴ αἰτία τῆς δημιουργίας ἐν μικρῷ χρονικῷ διάστημα, τοσαύτης ἐξεγέρσεως καὶ ἐξαπλώσεως τῶν Προτεσταντῶν καὶ Μεταρρυθμιστῶν;

Ὁ Λούθηρος ἐπεσήμανεν ὅτι, «τὸ νὰ ὑπάγεται ἡ Ἐκκλησία ἐν ἓνα πρόσωπο εἶναι αἴρεση διαβολικὴ καὶ καταδικασμένη». Ἀργότερα ἔγραψε καὶ τὸ ἔργον «Ἐναντίον τοῦ παπισμοῦ τῆς Ρώμης ἰδρυμένου ἀπὸ τὸν Διάβολον».

Στὸν καιρὸν ἀκμῆς του «ἀνάμεσα ἐπὶ δικαιώματα τοῦ Πάπα ἦταν ἡ ὑποχρέωσις τῶν ἡγεμόνων νὰ τοῦ φιλοῦν τὸ πόδι, ὅταν τὸν ἐπισκέπονταν, καὶ

να κάνουν καθήκοντα ἵπποκόμου, δηλαδή να κρατοῦν τὸν ἀναβολέα τοῦ ἀλόγου του για να ἀνέβει, καὶ να ὀδηγοῦν τὸ ἄλογο, κρατώντας τὰ καλινάρια του, σὲ μικρὴ ἀπόσταση· αὐτὸ ἔκανε - ὅπως ἔγραφε ἡ ψευδοκωνσταντίνεια Δωρεά - καὶ ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος στὸν πᾶπα Σιλβέστρο. Ὁ πᾶπας μεταλαβαίνει καθιστός ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πᾶπα Νικολάου Α' στέφεται καὶ φορεῖ τιάρα μὲ βασιλικὸ στέμμα ἐπὶ θάλασση τῆς. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Βονιφατίου Η' αὕτη γίνεται διπλῆ για να δηλώσει τὴν πολιτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία καὶ τριπλῆ ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ ΙΓ' αἰῶνα, για να συμβολίζει τὴν τριπλῆ δύναμή του, δηλαδή, ἐπὶ ἐπουράνια γιατί μπορεί να ἀνακηρύττει ἀγίους, ἐπὶ ἐπίγεια γιατί κυβερνάει καὶ μπορεί να ἀφορίζει, καὶ ἐπὶ ὑποχθόνια γιατί μπορεί να γλυτώνει ψυχὲς ἀπὸ τὸ καθαρτήριο πῦρ...?"

"Ἐτσι λοιπόν, οἱ παπικοὶ κατὰ τὴν ἐπίμονον διεστραμμένην πορείαν τῶν λογισμῶν καὶ τῶν πράξεών των, καὶ ἀκολουθῶν οἱ προτεστάντες καθ' ὅμοιον ἢ καὶ χειρότερον τρόπον, πορευόμενοι, ἔπαδον ἀνήκεστον πνευματικὴν βλάβην· ἔπαγιώθησαν διεστραμμένοι ἐπὶ αἵρέσεις των· τὸ προεῖπε καὶ αὐτὸ ὁ Μέγας Παῦλος: "Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται (= ἔχει διαστραφεῖ) ὁ τοιοῦτος..." Παραλλάσσοντες τὴν ρῆσιν τοῦ Μεγάλου Παύλου, δὲ μπορούσαμε να ποῦμεν "Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ ἑκατονένα καὶ ἑκατονδύο θεολογικοὺς διαλόγους παραιτοῦ" αὐτὸ ἐξ ἄλλου ἔκαμαν κατὰ τοὺς χρόνους μας, σπουδαῖοι, μεγάλοι, διακεκριμένοι Ὀρθόδοξοι Θεολόγοι, διακόψαντες τὴν συμμετοχὴν των εἰς τοὺς διαλόγους αὐτοὺς μετὰ τῶν παπικῶν κ.ἀ. αἰρετικῶν, θεωρήσαντες αὐτοὺς τοὺς διαλόγους ματαίους, "εἰδότες" ἐξέστραμμένοι εἶσιν" οἱ αἰρετικοὶ παπικοὶ κ.λ.π.

Τὴν ἀλλοτρίωσιν τῶν παπικῶν καὶ τῶν προτεσταντῶν ἀπὸ τὸν Θεοεῦστατον Χριστιανισμόν, ἐπιβεβαιώνουν ἀνέκαθεν, ἀλλὰ κυρίως στοὺς καιροὺς μας τὰ τέκνα τῶν δύο τούτων μεγάλων αἵρέσεων, Παπισμοῦ καὶ Προτεσταντισμοῦ. Τὴν βαθμιαίαν ἀλλοτρίωσιν τῶν γονέων των ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του καὶ τὴν ἑρᾶν Παράδοσίν Της, ἐπλάτυναν καὶ ἐβάδυναν τὰ σύγχρονα τέκνα των· αὐτὰ, ὡς "γεννήματα ἐπιθνήων" ποῦ δὲ ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος (Ματθ. 3'7), καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς (Ματθ. 13'34), ἔχαραξαν νέους τρόπους ἐκείνης καὶ τῆς, ξένους πρὸς τὴν Εὐαγγελικὴν Διδασκαλίαν· τὰ ποικίλα ἐνδιαφέροντά των, τοὺς ἀποξενώνουν ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν· οἱ Νόμοι των γίνονται ἀντιχριστιανικοί, κτηνώδεις καὶ δαμονιώδεις. Οἱ ἅγιοι Πατέρες εἶπαν· "νοῦς ἀφιστάμενος τοῦ Θεοῦ, γίνεται κτηνώδης ἢ δαμονιώδης" Ἐτσι εἶναι· δόγ-

μα καὶ ἡθός, δόγμα καὶ ζωὴ πάνε μαζί. Ἐξέπεσαν κατὰ τὸ δόγμα οἱ δυτικοὶ χριστιανοί, ἐκπίπτουν καὶ ἀπὸ τὴν ὀρθὴν ζωὴν· οἱ κοινωνίες των δείκνουν νὰ ἀποχριστιανίζονται· οἱ χῆρες των ἔτει, ἐκχωροῦν τόπον διὰ τὴν εἴσοδον καὶ δράσιν τοῦ χαμηλοτέρου, χειροτέρου καὶ πλέον ἐπικινδύνου θρησκευτικοῦ μορφώματος ποῦ λέγεται Ἰσλάμ.

Πράγματι, ὁ Χριστιανισμὸς τῆς Δύσεως χρειάζεται βοήθειαν, μεγάλην βοήθειαν. Μὲ τὴν νενεκρωμένην, ἐκ τῆς ἀπορρίψεως τῆς Ἀκτίστου Χάριτος, καθημερινὴν τοῦ ζωῆν, φαίνεται νὰ ἰσχύουν γιὰ τὸν Χριστιανισμὸν τῆς Δύσεως, τὰ λόγια τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀποκαλύψεως: "οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι ὄνομα ἔχεις ὅτι Ζῆς, καὶ νεκρὸς εἶ." (Ἀποκ. γ' γ'). Αὐτὸς εἶναι ὁ λοιπὸς Χριστιανικὸς Κόσμος. Δὲν χαιρεκακοῦμεν, ἀλλὰ σφόδρα λυπούμεθα διὰ τὸ κατάντημά του. Χρειάζεται οὐσιαστικὴν βοήθειαν, ΟΧΙ χειροκροτήματα, ΟΧΙ ἀναγνωρίσιν καὶ ἐπικρότησιν του ἐκ μέρους ἡμῶν. Μὲ τὴν Ἀληθινὴν ἐν Ἀγάπῃ ἀποφασιστικὴν στάσιν μας ὀφείλομεν νὰ βοηθήσωμεν τοὺς ἡγέτες τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ὥστε νὰ καταλάβουν τὰ ὀλέθρια ἀδιέξοδα εἰς ὅποια ὠδήγησαν τοὺς χριστιανούς, καὶ νὰ ἀλλάξουν, προτοῦ γίνωσιν οἱ καταστάσεις τραγικές...

Μὲ βαθὺν σεβασμὸν καὶ εὐλικρινῆ ἀγάπην πρὸς τοὺς Παναγιωτάτους, καὶ Σεβασμιωτάτους καὶ Μακαριωτάτους, καὶ τὸν Παναγιώτατον, Ἱεράρχας οἱ ὅποιοι εἰ-
τοίμασαν ἀλλὰ καὶ θὰ ἐυζητήσωμεν τὰ ἑξὶ κεφάλαια, καὶ θὰ ἀποφασίσουν ἐπ' αὐ-
τῶν, ἔγραψα τὸ παρόν, καὶ προσδέτω καὶ τὰ ἑξῆς:

Ἔκαμα σύντομον ἀναφορὰν εἰς ἀρχαῖες μεγάλες καὶ Οἰκουμενικὲς Συνό-
δους, γιὰ νὰ δείξω τὰ αἷτια τῆς συγκλήσεως τούτων, τὰ ὅποια ἦσαν οἱ αἰρέσεις καὶ
ἡ ἀνάγκη ἔξουδετερώσεως τούτων, διὰ τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι διατυπώσεων τῶν
Ὀρθῶν Δογμάτων καὶ τῆς, οὕτως, ἐπιτεύξεως τῆς Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ
τὸ θέλημα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Ἔκαμα ἐπίσης σύντομον ἀναφορὰν εἰς τὴν μεταγενέστεραν μεγάλην αἵρεσιν,
ποῦ ἐξελίχθηκε εἰς παναίρεσιν, ἂν καὶ εἶχεν ἀρχικὸν σπὸρον καὶ θεμέλιον, τὰ
πολιτικὰ ἐλατήρια ἐνὸς κοσμικοῦ ἡγεμόνος, τοῦ Καρλομάγνου. Ἐκ τῶν ἐπικρα-
τησασῶν ἀσταθῶν καὶ εὐμεταβλήτων συνθηκῶν, καὶ ἐξ ἔκουσίας ἢ ἀκουσίας λαν-
θασμένης ἐρμηνείας τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ Παπισμὸς θέλων νὰ κηρύττῃ ἀνενόκλητος
τὸ δῆθεν πρωτεῖον καὶ τὴν δῆθεν ὑπεροχὴν του, ἐκάλκευεν μυθεύματα, ὡς τὴν ψευδο-
κωνσταντίνειον Δωρεάν, τὴν ψευδογιδώρειαν Διατάξιν, καθὼς καὶ γιὰ τὸν Ἀπόστολον

Πέτρον. Απεξενώθη από την ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ ἐν θείῳ φωτισμῷ, καὶ ἐν συναφείᾳ μετὰ τοῦ Χριστοῦ Θεολογίαν, καὶ ἐδημιούργησε, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς φιλοσοφικῆς λογικῆς, τὴν Σχολαστικὴν Θεολογίαν, μὲ κορυφαῖον ἐκπρόσωπόν της τὸν Θωμᾶν τὸν Ἀκινάτην, συνηγόρον τῶν παπικῶν πλανῶν.

Σύντομον ἐπίσης ἀναφορὰν ἔκαμα εἰς τὸν Προτεσταντικόν, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ στραφῆ πρὸς τὴν Ἀρκαίαν, Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ὅταν διεπίστωσεν ὅτι ὁ παπισμὸς εἶναι αἵρεσις Διαβολικὴ, ἐδημιούργησε (καὶ δημιουργεῖ), δικές του αἵρέσεις...

Ὅπως εἶπα, γίνομαι δέκτης πολλῶν μηνυμάτων, Ἐκκλησιαστικῶν, Θεολογικῶν, καὶ ἄλλων. Ἐνας ^{ἕως} ἀπὸ τὸν Καναδᾶν, μοῦ παρεπονείτο ὅτι ὁ Μητροπολίτης τῆς περιοκῆς του, εἶπε εἰς τὸ ἐκκλησίασμα μὴ λέτε κατὰ τῶν Παπικῶν ἡμεῖς τὰ ἐβρίκαμε μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς... Ἐνας ἄλλος, τοῦ αὐτοῦ Πατριαρχείου, Ὁρθόδοξος Μητροπολίτης, ἔγραψε εἰς ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὸν περιοδικόν, ἕνα ἔκτενές ἄρθρον περὶ τοῦ συστήματος καὶ τοῦ προτύπου τοῦ μεγάλου αἱρετικοῦ, συνηγόρου τοῦ παπισμοῦ καὶ καθηγόρου τῶν Ἑλλήνων Πατέρων, Θωμᾶ τοῦ Ἀκινάτου, οἷον εἶ προβάλλων αὐτόν.

Ὁ Πάπας Φραγκίσκος, πρὸ ἔτους καὶ πλέον, (30.11.2014), ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ρώμην ἀπὸ ἐπίσκεψίν του εἰς τὸ Οἰκουμένικον Πατριαρχεῖον, ἐδήλωσεν: «πιστεύω ὅτι κινουμάστε πρὸς τὰ ἐμπρὸς στὶς σχέσεις μας μὲ τὴν Ὁρθοδοξία... Ἐάν περιμένουμε ἀπὸ τοὺς θεολόγους νὰ καταλήξουν εἰς συμφωνία, αὕτη ἡ μέρα δὲν θὰ ἔλθῃ ποτέ», καὶ προσέθεσεν: «ὁ Ἀθναγόρας δήλωσε: Ἄς βάλομε τοὺς θεολόγους εἰς ἕνα νησί γιὰ νὰ συζητοῦν μεταξὺ τους, κι ἡμεῖς νὰ προχωρήσουμε μαζὶ μπροστὰ»...

Διαβάζοντας τὰ ἑξὶ κεφάλαια ποὺ παραπέμπονται πρὸς συζήτησιν εἰς τὴν Μεγάλην Πανορθόδοξον Σύνοδον, ἐλυπήθηκα πολὺ μέσα μου ἐδικαίωσα ἐκείνους, ποὺ ἀπο πολὺν καιρὸν ἀντέτεινον εἰς τὴν ἰδέαν τῆς συγκλήσεως τῆς αὐτῆς Συνόδου. Διότι τὰ μὲν πρῶτα πέντε κεφάλαια ἦτο δυνατόν νὰ ρυθμίζωνται, νὰ κανονίζωνται μὲ κανόνες κατόπιν συνεννοήσεων μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, καὶ πάντως ὅχι ὡς θέματα τῆς αὐτῆς Συνόδου, συγκαλουμένης μετὰ ἀπὸ χίλια καὶ πλέον ἔτη... Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶχεν ἄλλο κύριον θέμα γιὰ νὰ κηρύξῃ καὶ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι νὰ ἀναπτύξῃ καὶ ἐκπέμψῃ εἰς τὴν Οἰκουμένην, εἰς τὸν ναυαγοῦντα κόσμον;...

Ὅσον ἀφορᾶ δὲ τὸ ἕκτον κεφάλαιον «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», κεφάλαιον γεννῶν ὑποψίες καὶ μεγάλον

φόβον, δὲν ἔπρεπε νὰ σταλῆ εἰς τὴν «Μεγάλην Πανορθόδοξον Συνόδον», διότι ἀπὸ μόνος τοῦ ὁ τίτλος τοῦ κεφαλαίου εἶναι αἰρετίζων, ἐφ' ὅσον ὅλος ὁ λοιπὸς χριστιανικὸς κόσμος εἶναι μεγάλοι αἰρετικοί. Ποῖες ἐκείεις μποροῦν νὰ δομηθοῦν μεταξὺ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ τῆς Παναιρέσεως τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῶν Πανααιρετικῶν παραφύσων τοῦ Προτεσταντισμοῦ ἢ ἄλλων αἰρέσεων; Ποῖος ὁλέθριος στόχος τεκταίνεται; ποῖα ὑπολογιστικὴ βόμβα προτίθεται εἰς τὴν Κιβωτὸν τῆς Σωτηρίας, πού εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ Μόνη ἐλπίδα σωτηρίας τοῦ κόσμου παντός; σωτηρία καὶ τῶν παπικῶν καὶ τῶν προτεσταντῶν. Μήπως ἐπιδιώκεται ἡ ἐφαρμογή, διὰ Πανορθόδοξου Συνοδικῆς Ἀποφάσεως, τῆς θεωρίας τοῦ Ἀθηναγόρα τὴν ὁποῖαν ἐνδετερνίζεται καὶ ὁ πάπας Φραγκίσκος;

Μὰ αὐτὴ ἡ ἀντιεκκλησιαστικὴ, ἀντιπατερικὴ, ἀνορθόδοξη θέσις, ἀφ' ἐνὸς τοῦ Ἀθηναγόρα «ἐμεῖς νὰ προχωρήσουμε μαζὶ μπροστὰ», καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ πάπα Φραγκίσκου «κινούμαστε μαζὶ πρὸς τὰ ἔμπροσ», χωρὶς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως, χωρὶς τὴν ταύτισιν εἰς τὸ δόγμα, ΣΥΝΙΣΤΑ ΑΥΤΟΑΝΑΙΡΕΣΙΝ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΜΑΣ ΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. ΣΥΝΙΣΤΑ ἔκπτωσιν εἰς μεγάλην πλάνην. «τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς ἐκότος; τίς δε συμφώνησις Χριστῶ πρὸς Βελίαλ;» (Β' Κορ. 6: 14-15).

Ὁ πάπας Φραγκίσκος εἶπεν ὅτι «κινούμαστε πρὸς τὰ ἔμπροσ εἰς ἐκείεις μας μὲ τὴν Ὁρθοδοξία, αὐτοὶ ἔχουν τὰ μυστήρια καὶ τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν, ...» Δὲν ἔκαμεν ἀναφορὰν εἰς τὰ δόγματά μας, πού εἶναι οὐσιαστικώτατο χαρακτηριστικὸ μιᾶς Ἐκκλησίας. Δὲν εἶπε τίποτε γιὰ τὰ μυστήρια καὶ τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν καὶ τὰ δόγματα τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας· πράγματι οἱ παπικοὶ δὲν ἐκράτησαν τίποτε ἀκέραιον ἀπὸ τὰ Παραδεδομένα τῆς Ἀρχαίας Ἐκκλησίας, περὶ τῶν ὁποίων «οὐκ ἔστι νῦν λέγειν κατὰ μέρος».

Ἄλλὰ γιατί συμφωνοῦν, γιατί εὐδοκοῦν οἱ παπικοὶ νὰ προχωροῦμε μαζὶ μπροστὰ χωρὶς συμφωνία εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὸ δόγμα, ἀφού «ἡ μέρα-γὶ αὐτὴ τὴν συμφωνία-δὲν θὰ ἔρδει ποτέ», κατὰ τοὺς λόγους τοῦ παῖπα; πού μπροστὰ παῖμα; Ποῖος στόχος ὑποκρύπτεται;

Ἡ νεόκοπος θέσις τῆς συμπορεύσεως τοῦ Πανααιρετικοῦ Παπισμοῦ μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐνῶ ὑποβαδμίζει αὐτὴν ἀμέσως καὶ κυρίως μακροχρονίως, βολεύει τὸν πρῶτον ἀμέσως καὶ μακροχρονίως. Αὐτὴ ἡ συμπόρευσις προδίδει ἀναγνωρισμένην Ἐκκλησιαστικότητα εἰς τὴν Παναίρεσιν, ἐνῶ π λ ή τ τ ε ι κ α ι ρ ί ω ς τὴν αὐτοσυνειδησίαν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ὅτι ἀποτελεῖ τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Κα-

θολικήν καὶ Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν. Ἡ παράδοσος αὐτὴ καὶ πρωτοφανῆς συμ-
 πόρευσις, ἐντελῶς ἀντίθετος πρὸς τὴν ἐπὶ αἰῶνας στάσιν τῶν Ὀρθοδόξων, ἐνῶ
 περιθωριοποιεῖ τὰ σωτικὰ Ὀρθόδοξα Δόγματα, αὐτομάτως σημαίνει καὶ ἓνα εἰ-
 δος, (μέχρι τῆς πλήρους), ἀναγνωρίσεως τοῦ πάπα, πράγμα πού ἀποτελεῖ τὸ μεγά-
 λοπαῖδος καὶ μεγάλην ἐπίδιώξιν του. Ὅπως λέγουν σύγχρονοι μεγάλοι θεολόγοι,
 ὁ Παπισμὸς μετεσχηματίσθη σὲ μεγάλην Χοάνην πού δέχεται ὅλους, ἀρκεῖ μό-
 νον νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν ἀρχηγίαν τοῦ πάπα. Σχετικῶς, ἓνας Αὐστριακὸς Ρωμο-
 καθολικὸς, πρῶτὴν ὑπουργὸς Παιδείας, ἐπισκεφθεὶς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἐπροσπαθοῦσε μὲ
 πολλὰ ἐπιχειρήματα νὰ μὲ πείσῃ, (ὡς νὰ ἤμουν κάποιος Συνοδικὸς Ἐπίσκοπος), νὰ
 ἀναγνωρίσωμεν εἰς τὸν πάπαν τὴν θείαν πού κατέχει ἐπὶ εὐσέτημα τοῦ Παπισμοῦ.
 Ἡ συμπόρευσις αὐτὴ, αἰρετικὴ καθ' ἑαυτήν, εὐχαριστεῖ τὸν Παπισμὸν, διότι ἐπιάζει
 περαιτέρω παρακωρήσεις ἐκ μέρους τῆς Ὀρθοδοξίας - κατόπιν συμφωνίας ἢ de
 facto - ἐνῶ συμβάλλει εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῆς δυναστείας του ἐπὶ τῶν λαῶν τῆς
 Δύσεως

Οἱ δογματικὲς, σωτικὲς γιὰ τὸν ἄνθρωπον, Ἀλήθειαι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλη-
 σίας, δὲν μποροῦν νὰ παραμεριθεῶν ἀπὸ κίβδηλες σχέσεις ἐπίπλαστης ἀ-
 γάπης, πού ἐξυπηρετοῦν τὸ ψεῦδος.

Ναί, ἡ ζωὴ μας, ἡ πορεία μας, πρέπει νὰ γίνεταί ἐν ἀγάπῃ· ἀλλὰ ἡ ἀγάπη
 γιὰ νὰ εἶναι ἐιλικρινὴς καὶ νὰ διαρκῇ, δὲν πρέπει νὰ χωρίζεταί ἀπὸ τὴν Ἀλήθειαν,
 ἀπὸ τὰ Ἁγιοπνευτικὰ Δόγματα καὶ Ἁγιοπνευματικὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν.
 Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεόπνευστος Παῦλος εἶπεν Ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ αὐξήσωμεν εἰς αὐ-
τὸν τὰ πάντα, ὃς ἐστὶν ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστός· Ὁ Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς εἶπε: Πάτερ... ἀγι-
ασον αὐτοὺς ἐν τῇ Ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ εὖς Ἀλήθειά ἐστι... καὶ ὑπὲρ αὐτῶν
ἐγὼ ἀγιάζω ἑμαυτόν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ᾧσιν ἡγιασμένοι ἐν Ἀληθείᾳ... ἵνα πάντες
ἐν ᾧσιν (Ἰω. 17:17-18).

Καὶ ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν ἐν ἀληθείᾳ Ὁ Χριστὸς ἔδωκε τοὺς μὲν Ἀποστόλους, τοὺς
δὲ Προφῆτας, τοὺς δὲ Εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ Ποιμένας καὶ Διδασκάλους, ... εἰς οἰκοδομὴν
τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Πίστε-
ως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ... (Ἐφ. 4:11-13)

Πᾶς λογισμὸς, πᾶς λόγος, πᾶν ἔργον, πᾶσα ἀπόφασις τοῦ ποιμένου ἐν τῇ Ἐκ-
 κλησίᾳ, πρὸς αὐτὴν τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ἀποβλέ-
 πῃ γιὰ τὴν Ἐνχρίστωσιν καὶ Χριστοποίησιν καὶ θέωσιν τῶν πιστῶν. Ἀλλά, πρὸς
 αὐτὸ τὸ ἐνθεον ὄραμα, ἀντιβαίνει πᾶσα συμπόρευσις μὲ τὸν Παπισμὸν ἢ μὲ

τὸν Προτεσταντισμὸν· ὁ πρῶτος ἔδρασε (μὲ τις ποικίλες αἰρέσεις του) τὸν Ἕνα Ἄρραφον Χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ, διήρесе τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἔγινε ἓνα ἔγκοσμο σύστημα, καὶ ὁ ἄλλος τὸν κατέεχισε καὶ ἀμφότεροι μένουσιν πεισμένως ἀμετανόητοι.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔγραψαν περὶ τῆς ἀποφάσεώς των κατὰ τὴν Ἀποστολικὴν Σύνοδον, ὅτι «ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν...» (Πραξ. 15:28). Εἰς τὸ αὐτὸ ὑψηλὸν ἐπίπεδον ἀληθείας καὶ ἀσφαλείας, ἀπεφάνθησαν καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῶν ἀρχαίων Ἁγίων Μεγάλων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ ἔδογματίσαν καὶ παρέδωκαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ ὑπέδειξαν τὴν Ὁρθόδοξον ζωὴν.

Σήμερα, ἀπὸ τὸ σαφῶς μὴ Ὁρθόδοξον ἐκπεμπόμενον νόημα τοῦ 6^{ου} κεφαλαίου τῆς «Ἁγίας Μεγάλης Πανορθόδοξου Συνόδου», ΑΝΗΣΥΧΟΥΜΕΝ μήπως δὲν πρυτανεύσῃ εἰς Αὐτὴν τὸ «ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν», μήπως κωληθῇ ἡ δρᾶσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ ἀνίερους σκοπιμότητες· ὅποτε, οὔτε Ἁγία θὰ εἶναι ἡ Σύνοδος, οὔτε Μεγάλη, (ἀφοῦ μάλιστα ἰσχύει τὸ πρωτοφανὲς σύστημα τῆς μιᾶς ψήφου ἀνὰ Ἐκκλησίαν), καὶ οὔτε Ὁρθόδοξος· καὶ τότε μήπως, ἀντὶ τῆς συνήθους καταργήσεως ἐκισμάτων καὶ αἰρέσεων, προέλθουν νέα τοιαῦτα.

Ἐν τῇ ἐν Πάφῳ «Ἁγία Μονῆ»

Τῇ 10ῃ Μαΐου 2016, Σίμωνος ἀποστόλου τοῦ Σηλωταῦ.

Μοναχὸς Ἐπιφάνιος.